

Vanddraaben.

Du kender da sagtens et Forstørrelsesglas, saadant et rundt Brilleglas, der gør alting hundrede Gange større end det er? Naar man tager og holder det for Øjet og ser paa en Vanddraabe ude fra Dammen, saa ser man over tusinde underlige Dyr, som man ellers aldrig ser i Vandet, men de ere der, og det er virkeligt. Det ser næsten ud som en hel Tallerken fuld af Rejer, der springe mellem hverandre, og de ere saa glubende, de rive Arme og Ben, Ender og Kanter af hverandre, og dog ere de glade og fornøjede paa deres Maade.

Nu var der engang en gammel Mand, som alle Folk kaldte Krible-Krable, for det hed han. Han vilde altid have det bedste ud af enhver Ting, og naar det slet ikke vilde gaa, saa tog han det med Trolddom.

Nu sidder han en Dag og holder sit Forstørrelsesglas for Øjet og ser paa en Vanddraabe, der var tagen ude fra en Pyt Vand i Grøften. Nej, hvor det kriblede og krablede der! alle de tusinde Smaadyr hoppede og sprang, trak i hverandre og aad af hverandre.

»Ja, men det er jo afskyeligt!« sagde gamle Krible-Krable, »kan man ikke faa dem til at leve i Fred og Ro,

og hver passe sit!« og han tænkte og tænkte, men det vilde ikke gaa, og saa maatte han trolde. »Jeg maa give dem Kulør, at de kunne blive tydelige!» sagde han, og saa hældte han ligesom en lille Draabe rød Vin i Vanddraaben, men det var Hekseblod, det allerfineste Slags til to Skilling; og saa bleve alle de underlige Dyr rosenrøde over hele Kroppen, det saa ud som en hel By af nøgne Vildmænd.

»Hvad har du der?« spurgte en anden gammel Trold, som ikke havde Navn, og det var just det fine ved ham.

»Ja, kan du gætte, hvad det er,« sagde Krible-Krable, »saa skal jeg forære dig det; men det er ikke let at finde ud, naar man ikke veed det!«

Og Trolden, som intet Navn havde, saa igennem Forstørrelsesglasset. Det saa virkelig ud som en hel By, hvor alle Mennesker løb om uden Klæder! det var gyseligt, men endnu mere gyseligt at se, hvor den ene puffede og stødte den anden, hvor de nippedes og nappedes, bed hinanden og trak hinanden frem. Hvad der var nederst, skulde øverst, og hvad der var øverst, skulde nederst! »Se! se! hans Ben er længer end mit! baf! væk med det! Der er en, som har en lille Knop bag Øret, en lille uskyldig Knop, men den piner ham, og saa skal den pine mer!« og de hakkede i den, og de trak i ham, og de aad ham for den lille Knops Skyld. Der sad

en saa stille som en lille Jomfru og ønskede alene Fred og Rolighed, men saa skulde Jomfruen frem, og de trak i hende, og de sled i hende, og de aad hende!

»Det er overordentlig morsomt!« sagde Trolden.

»Ja, men hvad tror du, det er?« spurgte Krible-Krable. »Kan du finde det?«

»Det er da godt at se!« sagde den anden, »det er jo Kjøbenhavn eller en anden stor By, de ligne jo alle sammen hverandre. En stor By er det!«

»Det er Grøftevand!« sagde Krible-Krable.